

Een tekst als aanloop en bezinning bij nieuwe werkgroep “aanraking met respect” :

Aanrakingskunst en invoelingsvermogen

“Haptonomie” heeft een wetenschappelijke basis en wordt in hulpverlening professioneel toegepast.

De rector van de Academie voor Haptonomie en Kinesionomie, W. Pollmann-Wardenier, geeft in de publikatie “Verkenningen in de Haptonomie” in 1986 de fakkel van erkentelijkheid aan Frans Veldman, die een aantal fundamentele ontdekkingen heeft gedaan met betrekking tot de tastzin. In de inleiding van dit boek lezen we: *“Haptonomie heeft enerzijds raakvlakken met de holistische mensvisie en de theorieën daarover. Anderzijds onderzoekt de haptonomie de verschijnselen die zich voordoen bij het tastend en voelend raken en geraakt worden, zowel in letterlijke als in emotionele zin. Deze tactiele communicatie is een primaire en zeer directe communicatie.”*

Mag haptonomie een exclusiviteit zijn voor wie het in praktijk toepast als therapie of voor andere doeleinden? Mijn respect druk ik uit in de vraag of haptonomie enkel een voorrecht mag zijn voor professionele gebruikers. Dit zou een begrenzing en beveiliging kunnen zijn voor hen.

Mogen voor minder ingewijden in professioneel handelen sommige toepassingen van haptonomie ook toegankelijk en bruikbaar zijn? Ik open de deur naar verruiming: mogen zij toegang krijgen tot dit terrein met hun ervaringsdeskundigheid of primeert alleenrecht? Zijn er voorwaarden om die deur op een kier te zetten?

Is het mogelijk om toegepaste wetenschap en intuïtieve deskundigheid toe te laten, zonder tocht van wedijver of ego door de deuropening binnen te laten?

Is het respect waarmee ik mijn gedachtegang opende ook wederkerig en krijgen autodidacten een plaats of een zekere bewegingsvrijheid? Tenminste als hun handelen verder reikt dan amateurisme of nieuwsgierigheid en dus getuigt van motivatie, mededeelzaamheid en eerlijkheid.

Misschien is een emancipatorische attitude ook mogelijk, zoals de erkenning van het wetenschappelijk aspect een feit is en aan de orde is, aan het begin van deze tekst?

Kan na en naast het aanvankelijk respect die wederkerigheid ontstaan?

Psychische draagkracht is belangrijker dan een eventueel dilemma van zwart-wit-opvattingen.

Mijn vragen wachten op antwoorden in een context van wederkerigheid en respect.

Want dan is de deur helemaal open en is de tocht verdwenen omdat TOCHT dan plaats maakt voor: TOCH is elkaar begrijpen mogelijk!

Jef Houbrechts - 7 maart 2011.